

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **X. D. N.**
státní příslušník V. s. r.
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-103/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, jímž žalovaný žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů neudělil mezinárodní ochranu.
2. Žalobce namítal, že žalovaný ve správním řízení nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů.

3. Žalovaný ve vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že správní orgány během správního řízení dostatečně zhodnotily důvody pro udělení mezinárodní ochrany sdělené žalobcem, i opatřené informace. Žalovaný shrnul, že hlavním důvodem pro zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o setrvání v ČR a legalizace jeho pobytu. K námitce žalobce ohledně obavy z protiprávního jednání jeho věřitelů žalovaný uvedl, že je považuje za účelové, neboť žalobce požádal o mezinárodní ochranu až zhruba po 10 letech od prvního vstupu na území ČR v době zahájení řízení o správním vyhoštění. K obavám z možného protiprávního jednání věřitelů vůči jeho matce žalovaný konstatoval, že se nic takového za dobu 10 let nestalo.
4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 1. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že důvodem pro její podání byla neochota návratu do V., neboť tam má pouze matku, a špatná finanční situace v podobě vysokého dluhu v zemi původu. Dalším důvodem bylo, že nechce ztratit kontakt se svou dcerou, která žije v N.. Do České republiky přicestoval letecky přes N. v roce 2007. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž proběhl dne 1. 2. 2019 ve v. jazyce za přítomnosti tlumočníka, uvedl, že do ČR přicestoval za účelem podnikání, přičemž zde pracoval na stavbách, a každé 3 měsíce prodlužoval povolení k pobytu. Takto postupoval až do roku 2010, kdy mu byl pobyt ukončen. Jiný způsob legalizace pobytu nezkoušel, neboť mu právník sdělil, že to není možné. V roce 2011 mu bylo uloženo správní vyhoštění, načež v roce 2012 vycestoval do N., kde pobýval až do roku 2017 bez oprávnění k pobytu. K otázce, proč v policejním protokolu ze dne 6. 1. 2019 v řízení o správním vyhoštění konstatoval, že mu v případě návratu do země původu ničeho nehrozí, uvedl, že mu nehrozí pronásledování ze strany státních orgánů či policie, avšak takové jednání mu hrozí ze strany jeho věřitele. O hrozbě ví od své matky, která mu telefonicky sdělila, že se na něj u ní ptá. Má se jednat o lichváře, který mu zapůjčil v roce 2006 peníze na vycestování a podnikání v ČR. Uvedl, že od roku 2009 jemu a jeho matce opakovaně hrozí zabitím, a na splacení dluhu se ptají zhruba každé 3 měsíce. Dříve o azyl nepožádal, neboť o takové možnosti nevěděl a legalizovat si pobyt jinou cestou nemůže, neboť má strach z lichvářů. Závěrem uvedl, že chce v ČR zůstat, aby mohl pracovat, uhradit alespoň část svého dluhu a případně se setkat se svojí dcerou.
5. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklad pro rozhodnutí Informaci z Cizineckého informačního systému, Závazná stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS16696 ze dne 22. 7. 2011 a ev. č. ZS46054 ze dne 6. 1. 2019, Informaci OAMP V. - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci - Údaje o zemi V. 2018 ze dne 28. 1. 2019. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byla žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce ze dne 28. 1. 2019, poskytnuté údaje k žádosti a protokol o pohovoru ze dne 1. 2. 2019.
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí, nevyjádřil. Soud tedy má za to, že i žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby

soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s., kterého se tedy neužije.

8. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
  - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
  - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
  - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
  - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
11. Žalovaný v části odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel v zemi původu činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za které by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce vyslovil, že nikdy nebyl členem politické strany či organizace a nikdy nebyl politicky aktivní.
12. Soud přisvědčil žalovanému, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. Ze správního spisu také plyne, že žalobce svoji politickou angažovanost vyloučil v žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem posoudil veškeré skutečnosti odůvodňující pronásledování za uplatňování politických práv v zemi původu žalobce, které mu byly známy. Jelikož žalobce v zemi původu neuplatňoval politická práva a svobody, nemohl být za jejich uplatňování pronásledován, tudíž

podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeným v § 12 písm. a) zákona o azylu nebyly splněny.

13. Pro posouzení neudělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz to, že žalobce v roce 2007 přicestoval do ČR, disponoval oprávněním k pobytu za účelem podnikání, později mu byl pobyt ukončen a v roce 2011 uloženo správní vyhoštění. Od roku 2011 do roku 2017 pobýval s přestávkami v N.. Poté se vrátil do ČR, kde s ním bylo dne 6. 1. 2019 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Dne 28. 1. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které mj. uvedl, že má v zemi původu dluhy a obává se praktik svého věřitele při jeho vymáhání. Žalovaný poukázal, že obavu z návratu do vlasti týkající se případných praktik vymáhání dlužné částky ze strany soukromých osob nelze podřadit pod obavu státní represe, jak ji definovaly správní soudy. Dále uvedl, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že v souvislosti s jeho dluhem v zemi původu nebylo jeho matce od splatnosti dluhu v roce 2009 nijak ublíženo a současně ani nezmínil, že by se on či jeho matka obrátili s žádostí o pomoc na domovské státní orgány. Žalovaný k výše uvedenému doplnil, že mezi posledním přicestováním žalobce do ČR a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplynul více než 1 rok. Z uvedených skutečností žalovaný dovodil, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o setrvání na českém území a legalizace pobytu v ČR, což není relevantní důvod pro udělení azylu.
14. Soud konstatuje, že žalovaný vycházel z dostatečných podkladů, zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a své rozhodnutí zdůvodnil dostatečným způsobem i s odkazy na judikaturu správních soudů. Soud si je vědom skutečnosti, že žalobce v zemi původu dluží svým věřitelům finanční prostředky. Obava z toho, že věřitelé budou po žalobci vymáhat své pohledávky, však není azylově relevantním důvodem [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003-44]. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, NSS uvedl, že *„zákon o azylu, pojem sociální skupina nevymezuje; výkladem lze však dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U dlužníků tedy nelze o sociální skupině hovořit“*. Žalobce tedy není ani příslušníkem sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
15. Soud uzavírá, že ze správního spisu neplynou žádné okolnosti odůvodňující odůvodněný strach žalobce z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud neshledal námitku žalobce důvodnou.
16. K otázce možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v případě hodném zvláštního zřetele soud uvádí, že úvahy žalovaného o jeho neudělení podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Úvahu, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, která má dobrý zdravotní stav, považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a soud se s ní ztotožňuje. Námitka žalobce není důvodná.

17. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval taktéž tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Pro posouzení naplnění těchto podmínek vycházel z výpovědí žalobce a informací, které v řízení shromáždil.
18. V této souvislosti se nejprve zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalobce namítal, že ve správním řízení uvedl jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavu ze svých mafiánských věřitelů, kteří vyhrožují zabitím jemu a jeho matce. Poukázal, že žalovaný tento důvod označil za irelevantní, neboť původcem újmy není veřejná moc, a že žalobce nevyužil ochrany státu původu. Žalobce popírá, že by mu byl V. schopen poskytnout dostatečnou ochranu a v souvislosti s kritérii účinné ochrany v zemi původu odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 dle něžž „pro posouzení otázky, zda stát je či není ochoten a schopen zajistit ochranu před vážnou újmou je klíčový čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007-57, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, oba www.nssoud.cz). K aplikaci čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, kde konstatoval, že tento článek musí být aplikován, ačkoliv nebyl explicitně transponován do zákona o azylu. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví ve skutečnosti dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 směrnice poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná. Pokud jde o první podmínku stanovenou čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, Nejvyšší správní soud v témže rozsudku konstatoval, že ta vychází z premisy, že žádný stát není schopen zabránit veškeré trestné činnosti. Stejně tak každý stát musí respektovat procesní práva ostatních dotčených osob, resp. zastavit trestní řízení v případě nedostatku důkazů. Nicméně obecně účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy není vždy dostatečný. Pokud lze z dostupných informací o zemi původu dovodit, že v obecné rovině funkční systém právní ochrany není v praxi s to pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu zajistit, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl.“
19. Žalobce doplnil, že po něm není možné požadovat, aby využil prostředky ochrany v domovském státě, neboť v něm nefunguje zavedený a účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující způsobení vážné újmy. Zvláště absentuje funkčnost v. policie, která dle něj svoji činnost vykonává jen výběrově a nelze ji považovat za bezpečnostní sbor poskytující nestranný a efektivní přístup k potírání a předcházení kriminality.
20. Soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný otázkou nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany jeho věřitelů, systematicky zabýval v pasáži věnující se důvodu neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a v části směřující k důvodům neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
21. V části týkající se žádosti o udělení azylu žalovaný uvedl, že žalobce opustil zemi původu zcela dobrovolně za účelem podnikání v ČR, nikoli jako uprchlík. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003-94, dle něhož je

uprchlíkem podle § 12 zákona o azylu ta osoba, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalovaný uvedl, že obava z návratu do vlasti týkající se případných praktik vymáhání dlužné částky ze strany soukromých osob, které mu ji poskytly, státní represí není. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004-68, dle něhož „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“

22. V souvislosti s nebezpečím vážné újmy hrozící matce žalobce, žalovaný uvedl, že z žalobcovy výpovědi plyne, že v souvislosti s jeho dluhem jí nebylo od roku 2009 nijak jeho věřiteli ublíženo a zároveň, že se s žádostí o pomoc neobrátila na domovské státní orgány. Žalovaný doplnil, že pokud by k protiprávnímu jednání ze strany věřitelů skutečně došlo, žalobce či jeho matka měli žádat o pomoc u těchto orgánů, přičemž pokud by ty odmítly, či pomoc neposkytly, měli se dovolat pomoci u vyšších instancí. Až v takto nastalé situaci by se žalovaný zabýval dalším hodnocením žalobcova vyjádření o obavě z jednání jeho věřitelů. Žalovaný shrnul, že takto nastíněnou obavu, ve spojení s žádostí o udělení mezinárodní ochrany až po 10 letech po prvním přicestování do ČR, hodnotí jako účelovou s cílem vyvolat dojem o nutnosti udělení azylu.
23. V pasáži k neudělení doplňkové ochrany pokračoval tím, že vycházel z Informace OAMP V. - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, jež mj. uvádí, že byl v listopadu roku 2015 ve V. přijat nový trestní zákoník, prováděcí trestní řád, zákon o vazbě a dočasném zadržení. Vláda sice omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch kteří vyjadřují kritiku vůči vládě, což však není žalobcův případ, jelikož vycestoval z V. legálně, nikdy nebyl členem politické strany či jiné organizace, ani se nijak politicky neangažoval, přičemž i podle své výpovědi neměl s tamní státní mocí problémy. Žalovaný z toho usoudil, že pokud v. orgány nejevily o žalobce žádný zájem a vzhledem ke skutečnosti, že nekritizoval místní režim, nemají tamní orgány důvod se o žalobce zajímat po jeho návratu. K obavám z hrozeb věřitelů žalovaný uvedl, že k protiprávnímu jednání z jejich strany doposud ve vztahu k osobě žalobce nedošlo, a pokud by taková situace nastala, má možnost se obrátit na místní orgány s žádostí o pomoc. Z těchto důvodů žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
24. Soud uvádí, že si žalovaný obstaral relevantní podklady pro rozhodnutí. Zároveň nepřisvědčil žalobci, že by mu státní orgány V. nebyly schopny poskytnout dostatečnou ochranu, neboť z Informace OAMP V. - Bezpečnostní a politická situace v zemi plyne, že v listopadu 2015 byl přijat nový trestní řád a trestní zákoník, který byl v některých oblastech doplněn o trestné činy spočívající ve stádiu přípravy. Žalobcova obecná argumentace o korupci ve státních orgánech v zemi jeho původu, ještě neznamená, že by u nich bez dalšího neměl využít možnosti žádat o poskytnutí ochrany. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce ani jeho matka nepokusili obrátit s žádostí o pomoc na tamní státní orgány. Soud konstatuje, že pokud tak žalobce ani jeho matka neučinili, nelze, i s ohledem na obsah správního spisu, na základě žádných konkrétních skutečností dovodit, že by

v zemi původu žalobce nefungoval účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující způsobení vážné újmy. Žalobci tak v případě návratu do země původu nehrozí přímé či bezprostřední nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých subjektů ve smyslu § 14 odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný přitom vycházel z relevantních podkladů pro rozhodnutí a svůj názor zdůvodnil dostatečným způsobem. Soud se na základě výše uvedeného ztotožnil se žalovaným v tom ohledu, že namítaná obava z možných protiprávních praktik při vymáhání dluhu ze strany žalobcova věřitele, je účelová. Námitka není důvodná.

25. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v případě návratu do vlasti hrozí žalobci vážná újma z důvodu uložení nebo vykonání trestu smrti, vážného ohrožení jeho života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Soud uvádí, že z informací, které žalovaný shromáždil, je patrné, že žalobci nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, a že v zemi jeho původu neprobíhá mezinárodní nebo vnitrostátní konflikt, tudíž není z těchto důvodů nutné udělení doplňkové ochrany. Námitka není důvodná.
26. Dále se soud zabýval tím, zda by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Zejména posuzoval, zda se na vztah žalobce k jeho nezletilé dceři uplatní čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zjistil, že žalobce pobývá v ČR nelegálně, přičemž nečinil kroky k jeho legalizaci. Se svou dcerou se nestýká, jsou pouze v telefonickém kontaktu, naposledy se setkali v dubnu 2018. Výživné na ni platí dle svých možností. V rodném listu svoji dcery ani není uveden jako otec, na její výchově se nepodílí a svůj vztah k dceři se žádným způsobem nesnažil právně upravit. Shrnu, že újma v soukromém životě, kterou pro žalobce může nucené vycestování ze země představit, není natolik zásadní, neboť v telefonickém kontaktu mohou být i nadále. Soud konstatuje, že žalovaný vycházel z dostatečných podkladů pro rozhodnutí, svůj názor řádně zdůvodnil i s odkazy na judikaturu správních soudů. Soud neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, proto nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
27. Soud uzavírá, že ze správního spisu neplyne, že by byl v ČR udělen azyl či doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, tudíž neexistují důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany žalobci dle § 13, resp. § 14b odst. 1 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
28. Soud na základě uvedených skutečností výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně